

MAX HASTINGS

**RĂZBOIUL
SECRET**

**Spioni, coduri și partizani
1939-1945**

Traducere din limba engleză
de Lucia Popovici

POLIROM
2024

Cuprins

<i>Listă de acronime și abrevieri</i>	9
<i>Ilustrații</i>	13
Introducere	17
Capitolul 1. Înaintea potopului.	29
1. În căutarea adevărului.	29
2. Britanicii: gentlemen și jucători	35
3. Sanctuarele spionajului sovietic	43
Capitolul 2. Se dezlănțuie furtuna	63
1. „Potopul de ficțiune”	63
2. Umbra lui Canaris.	75
Capitolul 3. Minunile se produc după ceva mai mult timp: Bletchley.	85
1. „Tips” și „Cillis”.	85
2. Flirtând cu America	108
Capitolul 4. Câinii au lătrat	114
1. Oamenii lui „Lucy”	114
2. Avertismentele lui Sorge.	120
3. Orchestra cântă	123
4. Surdul de la Kremlin	130
Capitolul 5. Vânturi divine.	140
1. Setul de ceai al doamnei Ferguson.	140
2. Japonezii	145
3. Omul care a câștigat la Midway	158
Capitolul 6. Încurcături și bâjbâieli: rușii în război	173
1. Centrul se mobilizează	173
2. Sfârșitul lui Sorge	177
3. A doua sursă	181
4. Gurevici ia un tren	183
Capitolul 7. Mașinăria de război secretă a Marii Britanii	190
1. Vârful de lance	190

2. Creierul	194
3. Pe mare	205
Capitolul 8. „Marte”: cea mai sângeroasă diversiune	214
1. Gehlen	214
2. Agentul „Max”	218
Capitolul 9. Ultimul concert al orchestrei	227
Capitolul 10. Gherilă	239
1. Partizani și trupe de comando	239
2. SOE	244
Capitolul 11. Agenții lui Hoover, sălbaticii lui Donovan	263
1. Aventurierii	263
2. Turnuri de fildeș	276
3. Allen Dulles: vorbind cu germanii	282
Capitolul 12. Partizanii Rusiei: terorizarea ambelor tabere	291
Capitolul 13. Insule în furtună	302
1. Dansul irlandez al Abwehrului	302
2. Țara nimănui	308
Capitolul 14. Un mic ajutor de la prieteni	318
1. „Pute, dar cineva trebuie să o facă”	318
2. Trădători americani	334
Capitolul 15. Fabricile de cunoștințe	350
1. Agenți	350
2. O sursă de mare preț	356
3. Linii de producție	362
4. Mașinile infernale	375
Capitolul 16. „Blunderhead”: pacientul englez	386
Capitolul 17. Eclipsa Abwehrului	399
1. De ce nu a avut Hitler un Bletchley Park?	399
2. „Cicero”	410
3. Fanteziștii	413
4. Nazistul „bun”	420
Capitolul 18. Câmpurile de luptă	429
1. O baghetă magică numită Ultra	429
2. Spioni sinucigași	435
3. Triumf pătat	440
Capitolul 19. Văduve negre și câțiva cavaleri albi	446
1. Lupta cu Japonia	446

2. Luptând unul cu celălalt	454
3. Bâjbâind prin întuneric	458
Capitolul 20. „Enormoz”	463
Capitolul 21. Descifrând victoria	473
<i>Mulțumiri</i>	493
<i>Note și surse</i>	495
<i>Bibliografie</i>	505
<i>Index</i>	513

Cele mai multe dintre slăbiciunile serviciului de informații al US Navy, ca și ale US Army, își aveau rădăcinile la Washington, în incapacitatea ofițerilor superiori de a înțelege natura adecvată a culegerii și gestionării informațiilor, pe care le înțelegeau la fel de puțin ca omologii lor japonezi. Subestimați puterea aeriană a Japoniei – când atașatul naval de la Tokio, Stephen Juricka, a văzut un Zero* la sol la un spectacol aerian și a trimis acasă un raport detaliat, a fost muștră pentru că acorda prea multă importanță unui avion. În 1940, un informator binevoitor din Japonia a oferit ambasadei SUA detalii despre noua „Long Lance” Type 93, o torpilă alimentată cu oxigen, care era cea mai bună din lume de acest fel. Biroul de Artilerie a respins raportul, declarând că o astfel de armă e imposibilă. Era o dovadă a mentalității de trib a forțelor armate ale mai multor națiuni: dacă *Noi* nu am creat o astfel de armă, cum ar fi putut să o creeze *Ei*? A fost uimitor și totuși caracteristic faptul că generalul de brigadă Hayer Kroner, șeful diviziei de informații a armatei, a declarat în 1942, în cadrul unei anchete privind Pearl Harbor, că nu fusese la curent cu decriptările japoneze ale propriului serviciu. Între timp, în 1940, în cadrul departamentelor de transmisiuni se ajunsese la un acord pueril între servicii prin care armata și marina militară citeau materialele Purple în zile alternative și trimiteau concluziile la Casa Albă în luni alternative. Legătura disfuncțională dintre diviziile de operațiuni și cele de informații ale US Navy nu a fost îmbunătățită de faptul că, în 1941, cele din urmă au avut trei directori succesivi. Doar experiența brutală a războiului a făcut ca forțele armate americane să învețe treptat să trateze serviciile de informații și în special decriptarea cu seriozitatea și receptivitatea pe care le meritau.

În decembrie 1941, Hypo încă nu putuse să spargă Codul Amiralilor japonezi, nu în ultimul rând pentru că traficul disponibil era foarte redus, dar se bucurase de un oarecare succes cu codurile secundare. În cea mai mare parte a anului 1941, doar zece membri ai Op-20-G lucrau la JN-25 al marinei japoneze. În acel stadiu, cea mai importantă armă din arsenalul lui Rochefort pentru fructificarea informațiilor radio era analiza traficului – localizarea navelor de război japoneze pe baza mesajelor transmise, deși conținutul acestor mesaje era de nedescifrat. Chiar și pentru asta, US Navy nu dispunea de tehnologia pe care britanicii o dezvoltaseră și o utilizaseră în cadrul Biroul Combinat pentru Orientul Îndepărtat (FECB) din Singapore: „amprentarea radio” cu ajutorul înregistrărilor video ale imaginilor de pe osciloscop ale fiecărui model unic de semnal, permițându-le astfel interceptorilor să identifice nave individuale.

În zilele de dinaintea atacului de la Pearl Harbor, era evident pentru echipa din Dungeon că japonezii plănuiau o operațiune de amplasare, deși nu aveau idee ce putea fi. Au detectat o concentrare fără precedent de aeronave, dar amiralul Yamamoto a apelat la o perdea electronică groasă de fum pentru a-i ascunde scopul. De luni de zile, Rochefort urmărea mișcările principalelor unități ale flotei japoneze, dar la jumătatea lunii noiembrie a pierdut urma celor șase portavioane. Omologii săi de la stația Cast din Filipine au spus că erau încrezători că portavioanele se aflau încă în apele naționale. Lui Rochefort nu i-a trecut prin minte că baza Pearl ar fi putut fi atacată: cunoscând

* Mitsubishi A6M Zero era un avion de vânătoare japonez cu rază lungă de acțiune.

Japonia și fiind un om extrem de rațional, credea că e implauzibil ca Hirohito să înceapă un război cu SUA pe care avea să-l piardă cu siguranță. Legătura între serviciile de informații era atât de slabă, încât lui Rochefort nu i s-a spus nimic despre mesajul din 24 septembrie trimis de Tokio consulatului său din Hawaii, în care se cerea locația exactă a cuirasatelor americane de la Pearl Harbor. Mesajul a fost trimis în codul consular japonez, denumit „J-19”, având o prioritate scăzută pentru decriptare, astfel încât mesajul codificat a fost trimis la Washington abia pe 6 octombrie, împreună cu multe alte materiale. Chiar și atunci când mesajul a fost citit, nici direcțiile de informații ale US Army, nici ale US Navy nu l-au considerat îndeajuns de important pentru a-l retransmite la Hypo.

Dar Rochefort era suficient de sigur de iminența unei inițiative japoneze de proporții, astfel încât, pe 29 noiembrie, a trimis patru ofițeri la stația de interceptare pentru a urmări un mesaj privind acțiunea „Winds”, despre care știau că urma să vină. A doua zi, japonezii au schimbat toate indicativele de identificare ale navelor lor, pentru a doua oară în aceeași lună – încă un indiciu că o operațiune de anvergură era iminentă. Pe 3 decembrie, Washingtonul a catadicsit în sfârșit să informeze Pearl – și pe Rochefort – că japonezii ordonaseră tuturor misiunilor lor diplomatice să distrugă codurile și cifrurile. O interceptare FBI a consulului japonez din Honolulu a confirmat că și lui i se spusese să-și ardă codurile. Însă nu a fost interceptat niciun ordin de „execuție” pentru flota japoneză în legătură cu Hawaii. În săptămâna dinaintea furtunii, Rochefort a recunoscut că neglijase un mesaj către un submarin japonez, care a fost decriptat abia pe 12 decembrie. Dar, chiar dacă ar fi fost citit, având în vedere pasivitatea instituționalizată a guvernului și a forțelor armate americane, e greu de crezut că ar fi schimbat ceva. Sâmbătă, 6 decembrie, epuizat, Rochefort a plecat acasă la prânz. În acea după-amiază, o ultimă telegramă codificată de la consulatul japonez, care detalia pozițiile baloanelor de baraj și ale plaselor anti-torpile din jurul ancorajelor din Pearl, a fost depusă la biroul RCA [Radio Corporation of America] spre a fi expediată. Dar copia destinată spărgătorilor de coduri americani a fost preluată mult mai târziu.

Legenda Zilei Infamiei a început pe insula Bainbridge din strâmtoarea Puget, în dimineața zilei de 7 decembrie, când un post de ascultare al marinei americane a interceptat mesaje cifrate trimise de la Tokio la Washington pe circuitul comercial al Mackay Radio & Telegraph Company. Bainbridge le-a retransmis la Departamentul Marinei, la 20-GY, unde au fost recepționate de sublocotenentul Francis Brotherhood, aproape de sfârșitul turei sale de noapte. Brotherhood văzuse deja treisprezece părți din mesajul japonez către ambasada sa, ca răspuns la nota diplomatică a Statelor Unite care cerea retragerea Japoniei din China. Acum, o scurtă decriptare finală a zbârnâit din teleimprimator – în japoneză. Era puțin după ora 5 dimineața. Locotenent-comandorul Alwin Kramer, translator-șef la USN [United States Navy], a sosit 150 de minute mai târziu, la 7:30, și și-a dat seama în câteva minute că ultimul mesaj, care întrerupea negocierile, însemna război. Un mesager al armatei a plecat cu o copie pentru Departamentul de Război, în timp ce altele au fost trimise la Casa Albă și la Departamentul Marinei. La ora 9 – 3:30 în Hawaii –, Rufus Bratton, șeful secției pentru Orientul Îndepărtat a serviciilor secrete militare, a citit decriptarea, cu patru ore înainte ca ambasadorul japonez să primească instrucțiuni și să transmită mesajul important la

Departamentul de Stat. Bratton a încercat să-l contacteze pe generalul George Marshall, dar i s-a spus că era la clubul de echitație. Un asistent plecat în căutarea șefului de stat-major nu a reușit să-l găsească. La ora 10:30, Bratton a vorbit în sfârșit cu Marshall, a subliniat caracterul urgent al veștii și s-a oferit să pornească în grabă spre baza de la Fort Myer. În schimb, Marshall s-a dus cu mașina la Departamentul de Război, unde a insistat să citească toate cele paisprezece pagini ale mesajului japonez una după alta, deși Kramer l-a îndemnat să meargă direct la sfârșit. La ora 11, cu două ore înaintea atacului asupra bazei de la Pearl, șeful statului-major s-a opus folosirii telefonului cu dispozitiv de criptare pentru a contacta Hawaii, din motivul bizar că nu era sigur. În schimb, a trimis o telegramă de avertizare prin intermediul centrului de mesaje al Departamentului de Război, care a ajuns la Honolulu prin RCA la ora 7:33. Aceasta i-a fost în cele din urmă transmisă generalului Walter Short, comandantul armatei locale, la ora 14:40, în timp ce incendiile făceau ravagii în jurul flotei.

În Hawaii, duminică dimineața, la ora 7:55, Joe Rochefort își pune bagajele în mașină pentru un picnic în familie, când primul avion japonez a brăzdat cerul de deasupra bazei Pearl Harbor. Câteva clipe mai târziu, Dyer l-a sunat pentru a-l anunța emoționat: „Suntem în război”. Unul dintre oamenii lui Rochefort va spune mult mai târziu: „[Cu toții] am avut remușcări, întrucât am luat parte la un eșec colosal al serviciilor de informații”. Acest sentiment nu era cătuși de puțin justificat. Incidentul a reprezentat un eșec politic și operațional, egal cu cel al Kremlinului cu mai puțin de șase luni în urmă. Realizarea lui Rowlett – spargerea codului Purple – a fost irosită în întregime tocmai atunci când dezvăluirile lui au contat cel mai mult. Datorită Signal Intelligence Service (SIS), ramura executivă a națiunii și șefii forțelor armate dispuneau de dovezi copleșitoare care indicau faptul că japonezii se aflau în pragul unei acțiuni ofensive. Deși se putea presupune că mai curând britanicii și alte puteri coloniale europene din Asia ar fi putut fi țintele celor de la Tokio, și nu Statele Unite, faptul că forțele de apărare nu au fost capabile de o pregătire maximă reflecta o neglijență la cel mai înalt nivel. Generalul George C. Marshall a scăpat de criticile devastatoare și binemeritate pentru lovitura care s-a abătut asupra țării sale pe 7 decembrie doar pentru că era deosebit de respectat și îndrăgit. Același lucru s-ar putea spune și despre președinte și șefii săi de departamente. În schimb, vina a căzut doar asupra comandanților-șefi ai serviciilor din Hawaii și a șefului operațiunilor US Navy, consecință justificată din motive pragmatice, dar nu și de principiu.

Ceea ce conta acum era riposta. Rochefort le-a zis laconic celor din echipa sa: „Uitați de Pearl Harbor și continuați războiul”¹⁴. În primele zile din ianuarie 1942, noul comandant suprem al flotei din Pacific, amiralul Chester Nimitz, a venit în vizită la Dungeon. Nu a fost o ocazie fericită. Rochefort, preocupat cu un mesaj japonez la care lucra, i-a făcut o primire expeditivă acestui nou arbitru al destinului său. Nimitz nu era oricum dispus pentru a se lăsa impresionat, deoarece considera că dezastrul din 7 decembrie reprezenta un eșec reprobabil al ofițerilor de informații ai marinei. De la Washington, Laurance Safford l-a avertizat pe Rochefort că Departamentul Marinei împărtășea punctul de vedere al lui Nimitz. Acesta considera că Hypo purta vina, deoarece se lăsase indusă în eroare de dezinformărilor japonezilor. În luna următoare, Safford însuși s-a alăturat victimelor Zilei Infamiei, fiind înlăturat și înlocuit cu Joseph

Redman, un ofițer mai priceput la autopromovare decât la criptanaliză. Redman avea un talent demn de remarcat: înțelegea importanța diversiunilor radio în războiul modern și scrisese o lucrare pe acest subiect pentru șeful operațiunilor navale. Dar nu era un fan al lui Rochefort, care probabil că și-ar fi pierdut slujba fără sprijinul lui Edwin Layton, pe care Nimitz l-a păstrat ca ofițer de informații al flotei.

Hypo devenise acum o stație inundată de un șuvoi continuu de interceptări. Într-o dimineață, Jasper Holmes vorbea cu un prieten din marină din afara sferei de intelligence, care tocmai îl văzuse pe Thomas Dyer ieșind din Dungeon nebărbierit, ciufulit și complet epuizat după multe ore de trudă. Prietenul lui Holmes s-a uitat la Dyer fără entuziasm și a spus: „Iată o pasăre care ar trebui trimisă pe mare ca să-și revină”¹⁵. Unul dintre motivele pentru care spărgătorii de coduri aveau grade inferioare era acela că nu petrecuseră suficient timp pe mare pentru a se califica suficient pentru a fi avansați. Holmes, mereu atent la insistențele lui Rochefort privind securitatea, s-a mulțumit doar să bâlbâie câteva cuvinte, în timp ce îl priveau pe Dyer îndepărtându-se: „Oh, dar e bine-mersi”. Ulterior, însă, a simțit că l-a trădat pe cel mai strălucit criptanalist de la Hypo, „ca Petru când l-a trădat pe Domnul”.

Provocarea era acum cea de a sparge noul cod al flotei inamicului, JN-25b. Dyer, Wright și Holtwick se aflau în prima linie, în vreme ce Rochefort încerca să analizeze semnificația traficului fragmentar pe care îl citeau. Deoarece importanța asistenței mecanice devenise deja recunoscută, era nevoie de tot mai mulți oameni pentru a folosi sirtatoarele IBM care alcătuiau banca de memorie a Hypo; fiecare interceptare necesita aproximativ două sute de cartele perforate. Singurii disponibili erau membrii orchestrei de pe nava de război naufragiată *California*. Când FBI-ul a început să trieze oamenii pentru sarcini de maximă securitate, mulți dintre ei, cu nume străine, au fost considerați nepotriviți, dar Rochefort i-a luat oricum; Layton a primit aprobarea lui Nimitz.

În săptămânile care au urmat, reputația Dungeonului în fața comandantului-șef a avut de suferit. Nimitz a cerut în repetate rânduri informații de la Rochefort despre mișcările portavioanelor japoneze, dar analizele de trafic au dat mereu greș. Apoi Rochefort și oamenii săi au observat concentrarea de trupe japoneze la Truk și au intuit corect că se îndreptau spre Rabaul. Reputația secției a avut de câștigat. A fost evidențiată slăbiciunea japoneză din Insulele Marshall și Gilbert, de care au profitat forțele operative ale lui Halsey și Fletcher când le-au atacat. Hypo a început să transmită cartierului general al flotei de submarine informații despre posibilele ținte, deși fără rezultate remarcabile, deoarece torpilele americane au dat greș, așa cum vor rata și alte ținte până la finele anului 1943. Apoi Nimitz a transferat o parte dintre lingviștii japonezi ai lui Rochefort pe portavioanele americane din larg, ca să monitorizeze traficul vocal al piloților inamici. A fost o pierdere semnificativă pentru spărgătorii de coduri, dar, probabil, o reutilizare justă a unei resurse extrem de limitate.

De la jumătatea lunii ianuarie 1942, Hypo a citit fragmente din mesajele JN-25b, deși lipseau multe cuvinte. Pe 2 martie, Rochefort a prezis un atac aerian în Hawaii în data de 4. Într-adevăr, două hidroavioane mari au atacat în cursul nopții – japonezii s-au bucurat de avantajul că puteau citi rapoartele meteorologice americane. Unele bombe au căzut în munți, la 16 km de Pearl, fără să provoace victime, iar altele în mare; avioanele de vânatoare americane nu au reușit să-i intercepteze pe atacatori. Dar

predicția lui Rochefort a fost corectă, ca și avertismentul său legat de un atac aerian în martie asupra insulei Midway. Cel mai important aspect al acestei ultime reușite a fost faptul că Hypo a aflat denumirea de cod japoneză pentru Midway: „AF”. Până la sfârșitul lui martie, americanii au putut citi un număr substanțial de mesaje JN-25b. Atunci când echipa de decriptare Cast a fost evacuată de pe Corregidor, o insulă care era condamnată, a fost relocată ca să opereze în comun cu australienii și în curând și-a adus propria contribuție semnificativă de la Melbourne.

Stresul de nedescris care îi afecta pe locuitorii Dungeonului era multiplicat acum de supraaglomerare – patruzeci de ofițeri și o sută de angajați erau înghesuiți în subsol, unde Jasper Holmes compara atmosfera cu cea de pe un submarin operațional. El și alți membri ai personalului auxiliar se simțeau vinovați că nu puteau face nimic pentru a ușura viața celor câțiva criptanaliști care duceau tot greul. Rochefort și Dyer au adoptat o nouă rutină proprie, fiecare alternând douăzeci și patru de ore de lucru cu douăzeci și patru de ore de odihnă. Șeful Hypo, care nu era nicidecum un tip vesel și optimist, nici un adept al șuetei, părea să nu se relaxeze niciodată. Vorbea din ce în ce mai puțin despre orice, cu excepția mesajului japonez primit în acel moment. Lucra câte douăzeci de ore încontinuu – uneori chiar mai mult –, oprindu-se doar cât să doarmă puțin pe un pat de campanie, într-un colț al Dungeonului. Dyer supraviețuia cu o alimentație compusă din benzedrină dimineța și fenobarbital noaptea. Chiar și acei angajați care reușeau să-și ia pauze mai lungi erau plictisiți și se simțeau singuri în acea lume masculină monahală, subterană și cu miros de sudoare. Locuința lui Ham Wright de lângă baza de submarine a devenit un salon în care ofițerii puteau să asculte discurile lui cu muzică de operă și să-și ia o băutură, contra douăzeci și cinci de cenți pe care îi lăsau alături.

Bilanțul lui Rochefort din acea perioadă a fost inegal, deși nu mai slab decât cel de la Bletchley de la începuturile sale. Între decembrie 1941 și iunie 1942, în timp ce Op-20-G de la Washington a recuperat 16.000 de coduri aditive japoneze, Hypo a recuperat 25.000 – mașinile IBM au jucat un rol important în acest caz, folosind între două și trei milioane de cartele perforate pe lună. Pe 8 aprilie 1942, șeful său a prezis corect că japonezii se îndreptau spre Port Moresby, în Papua Noua Guinee, după ce a identificat denumirea de cod „RZP”. Dar multe alte locații au rămas obscure, iar Rochefort a bănuț greșit că cinci portavioane japoneze se aflau pe mare – la vremea aceea erau doar trei. El a apreciat corect intențiile japoneze înainte de bătălia din 7-8 mai din Marea Coralilor, dar a judecat greșit două mișcări critice ale portavioanelor japoneze. Rezultatul confruntării a fost o remiză, dar un succes strategic pentru americani, deoarece japonezii au renunțat la ofensiva lor din Port Moresby.

La începutul lunii mai, Rochefort l-a informat pe Nimitz că era evident că japonezii plănuiau o nouă inițiativă de amploare, deși nu se știa exact ce. Printre virtuțile lui se număra o memorie fantastică a locurilor, cuvintelor și indicativelor. Departamentul Marinei a decretat că cele trei grupuri de decriptare din Washington, Melbourne și Hawaii trebuiau să abordeze mesajele inamicului referitoare la zone geografice desemnate. Rochefort a ignorat acea constrângere inabilă și s-a străduit să înțeleagă imaginea strategică de ansamblu. Hypo primea acum între 500 și 1.000 de interceptări pe zi, aproximativ 60% din toate transmisiunile japoneze, din care ofițerii săi reușeau să

citească fragmente din circa 40% de mesaje. Pe 9 mai, Rochefort a putut să-i spună lui Nimitz că flota japoneză avea să plece într-o misiune importantă pe 21 mai, dar a adăugat: „Destinația forței sus-menționate e necunoscută”.

Comandantul-șef a speculat că japonezii ar putea plănui un nou atac la Pearl sau chiar pe Coasta de Vest a Statelor Unite. Hypo, conștient de faptul că Yamamoto era interesat de baza americană din Insulele Aleutine, a analizat posibilitatea lansării a două operațiuni majore, nu doar una. Ziua de 13 mai a fost critică: decriptările arătau clar că Pearl și Insulele Aleutine nu reprezentau prioritatea imediată a japonezilor. În schimb, prioritatea părea să fie Midway, cea mai înaintată dintre toate bazele americane din Pacific, situată la 1.200 de mile nord-vest de Hawaii. Un mesaj interceptat lansa un ordin către nava de aprovizionare *Goshu Maru* să încarce provizii în Saipan, apoi să se îndrepte spre „Affirm Fox” – AF. Rochefort și-a amintit mesajele din martie care identificau AF ca fiind Midway. A folosit telefonul securizat către Layton, spunând: „Nu este sută la sută sigur, dar e fierbinte!”. Ofițerul de informații a spus: „Omul cu ochi albaștri va dori să afle părerea ta despre asta”.

Nimitz era cu siguranță interesat, dar și preocupat cu alte treburi. În dimineața zilei de 14 mai, l-a trimis pe căpitanul Lynde McCormick, noul său ofițer responsabil cu planurile de război, să discute despre posibila amenințare de la Midway. Pe niște foi de placaj așezate pe căpriori în Dungeon, Rochefort și echipa sa și-au expus probele – o succesiune de interceptări-cheie însoțite de datele de analiză a traficului, care erau la fel de importante – și i le-au explicat lui McCormick. Discuțiile s-au dovedit extrem de serioase și prelungite, continuând aproape toată ziua. La sfârșitul lor, McCormick s-a întors în biroul lui Nimitz și a raportat că, în opinia lui, Rochefort avea dreptate. Deși Hypo nu avea niciun indiciu cu privire la ordinul complet de luptă japonez, părea clar că Yamamoto intenționa să angajeze patru portavioane în sprijinul unui atac amfibiu asupra bazei de la Midway.

A fost o dezbatere de o importanță extremă și foarte detaliată, despre care a fost informat și Washingtonul. Poziția strategică a Statelor Unite în Pacific era încă relativ slabă, iar flota japoneză era puternică. Pe un ocean extrem de vast, majoritatea navelor de război aveau nevoie de douăzeci și patru de ore pentru a străbate șase sau șapte sute de mile. Având doar două sau, în cel mai bun caz, trei portavioane operaționale proprii, Nimitz nu-și putea diviza forțele. Dacă voia să atace inamicul, trebuia să mizeze pe o singură confruntare. Orice eroare de apreciere a destinației preconizate pentru grosul forței aeronavale japoneze ar fi fost aproape imposibil de remediat la timp pentru a evita un nou dezastru al forțelor armate americane. Amiralul Ernest King, șeful operațiunilor navale, nu l-a ajutat prea mult pe comandantul său șef din Pacific în luarea deciziilor. Deși susținea o confruntare cu japonezii oriunde ar fi fost posibilă, King era precaut față de orice acțiune care ar fi putut provoca o nouă șubrețire a forței periculos de reduse numeric de portavioane și crucișătoare americane.

Biroul de Informații Navale (ONI) încă mai credea că obiectivul cel mai probabil al inamicului era insula Johnston, un atol situat la 720 de mile la vest de Pearl; faptul că ONI nu știa că Rochefort identificase deja Johnston cu designația japoneză „AG” era o dovadă în plus a coordonării lamentabile a marinei. Între timp, stația Cast din Melbourne credea că Yamamoto își va angaja forța principală împotriva uneia dintre